

A lélek útja

Egy teljesítménytúra a műfaj kedvelőinek, egy életre szóló emlék az egész családnak vagy kiváló életcél azoknak, akik nem érzik magukban az élet értékeit. Ez a lélek útja!

Több évszázada járják különböző népek a Santiago de Compostela ösvényeit. A 800 kilométer hosszú, felbecsülhetetlen értékekkel bíró út lényege, hogy megtaláljuk saját lelkünket, s meglássuk az élet igazi szépségeit.

Mióta egyik családtagom révén értesültem a Camino létezéséről, rengeteget foglalkoztam a témával. Elolvastam Shirley MacLaine könyvét. Érdeklődéssel követtem, milyen kalandokat élt meg a túra során. Egy közeli barátom, észlelve, hogy ritkán töltöm szabadidőmet a szobámon kívül, felkeresett, s megtudakolta ennek az okát. A kérdésen felbuzdulva meséltem el neki, hogy mi foglalkoztat.

Egy-két hét elteltével, mikor már saját utamat tervezgettem, felhívtam a barátomat, hogy segítsen kicsit a készülődésben. Ellátott néhány jó tanáccsal, s azt mondta: „Szeretném, ha elbeszélgetnél valakivel.” Hozzátette: „Ő már járt a Compostelán.” Másnapra találkát beszéltem meg számomra egy dán cserediákkal, aki épp nála vendégeskedik. A kedves arcú lány nyitott volt a kérdéseimre, büszkén mesélte élményeit.

-Mi vett rá, hogy ilyen fiatalon vállalkozz egy ilyen hosszú kalandra?

-Mindig a család büszkesége voltam, szorgalmasan tanultam, nem volt velem sok gond. Nagypám mesélt nekem egy életre szóló kalandról csodálatos hegyekkel, és arról, hogy ennek én is részese lehetek, ha van bennem kurázsi. Papám halála után magamba zuhantam, tanulmányi eredményeim romlottak, s szüleim sem tudtak hatni rám semmivel. Egy nap aztán bejelentettem, hogy végigmegyem az úton, és végleg elengedem nagypát - mondta.

- Milyen körülmények között mentél végig a lélek útján?

- Nem mondhatom, hogy nagyon el voltunk kényeztetve, de az ember napi 25 kilométer gyaloglás után nem vágyik másra, csak zuhanyra és egy ágyra. Minden egyes nap egy-egy szakaszt kell megtenni, különböző városokat, falukat kell elérni, s a szakasz végén a túrázók egy zarándokszálláson alhatnak. Én mondom: kellemes helyek tudnak ezek lenni, ha már nem állsz meg a lábadon.

A dán lányhoz intézett kérdéseim nagy része kutatómunkaként szolgált. Gyűjtöttem információkat a szállásokról, látóvalókról, a túra során megismert különböző nációjú emberekről. Fokozatosan elérkeztünk az utolsó kérdéshez. Az egész beszélgetés során erre a kérdésre vártam leginkább a választ.

- Hogy érezted magad az utolsó egy-két kilométeren, és milyen érzés volt megérkezni a Santiago de Compostela-i székesegyházba?

- Az utolsó kilométereken a társaimmal együtt szinte sírva biztattuk egymást. Most már fél lábbal is végigmegyünk - mondogattuk. Amikor megérkeztünk a célállomásra, olyan hihetetlen lelkiállapotba kerültünk, mint még soha. Egy új, mindenek feletti boldog érzés töltött el bennünket. Azt hiszem, én nagypámért vittem véghez mindezt. Az út megtételével ő is megbékélt velem együtt.

Nagy hatással volt rám a beszélgetés. Egy ilyen fiatal, törekeny lány képes túllépni saját korlátain, és legyűrni egy ilyen nehéz akadályt. Ráébredtem, hogy komolyan akarom venni az utat, s nem csupán a sport élvezetért megtenni. Érthető okokból elhalasztottam az indulást pár évvel, de immár életcélul tűztem ki az El Camino megtételét.

Czirják Gergő 10. B
Ady Endre Gimnázium
Felkészítő tanár: Kluka Hajnalka